

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 listopada 2016 r.

Pozycja 526

POSTANOWIENIE z dnia 29 listopada 2016 r. Sygn. akt Ts 51/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.M. w sprawie zgodności:

art. 90 w związku z art. 95 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 95 ust. 4 w związku z art. 97 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, ze zm.) w związku z art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 150, ze zm.) z art. 30, art. 71 ust. 1 oraz art. 75 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez adwokata skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 marca 2016 r. (data prezentaty), K.M. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność art. 90 w związku z art. 95 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 95 ust. 4 w związku z art. 97 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U.2015.355, ze zm.; dalej: ustawa o Policji) w związku z art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2014.150, ze zm.; dalej: uopl) z art. 30, art. 71 ust. 1 oraz art. 75 ust. 1 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą:

2.1. Dziadek skarżącej (były funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej) otrzymał w 1964 r. przydział lokalu mieszkalnego dla siebie oraz jego żony i syna. Obecnie w lokalu tym zamieszkuje skarżąca wraz mężem i małoletnim synem. W 2012 r. wystąpiła ona do Komendanta Stołecznego Policji o nadanie tytułu prawnego do zajmowanego lokalu.

2.2. Decyzją z marca 2013 r. w sprawie Komendant Stołeczny Policji nakazał skarżącej oraz jej mężowi i małoletniemu synowi opróżnienie i przekazanie w stanie wolnym

zajmowany lokal. Decyzją z maja 2013 r. w sprawie Komendant Główny Policji utrzymał w mocy decyzję z marca 2013 r.

2.3. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z listopada 2013 r. w sprawie oddalił skargę skarżącej na decyzję Komendanta Głównego Policji z marca 2013 r. Orzeczenie to zostało podtrzymane przez Naczelny Sąd Administracyjny – Izbę Ogólnoadministracyjną w wyroku z listopada 2015 r. w sprawie, oddalającym skargę kasacyjną skarżącej.

2.4. Pismem z lutego 2016 r. w sprawie Zastępca Komendanta Stołecznego Policji skierował do skarżącej upomnienie, w którym wezwał ją oraz jej męża i małoletniego syna do dobrowolnego opróżnienia lokalu.

3. Zdaniem skarżącej norma wywodzona z zaskarżonych przepisów narusza przywołane w skardze konstytucyjne wzorce kontroli przez to, że w sposób dyskrecjonalny wyłącza stosowanie mechanizmów ochronnych przewidzianych w art. 14 uopł wobec osób eksmitowanych z lokali należących do zasobu ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz podległych mu organów. Tym samym umożliwia ona stosowanie tzw. eksmisji na bruk.

4. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 16 maja 2016 r., które zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącej 23 maja 2016 r., skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi przez dokładne określenie i uzasadnienie sposobu naruszenia jej konstytucyjnych praw i wolności, wyrażonych w art. 30, art. 71 ust. 1 oraz art. 75 ust. 1 Konstytucji, przez zaskarżone przepisy.

5. We wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 30 maja 2016 r. (data nadania) piśmie procesowym, sporządzonym przez pełnomocnika, skarżąca uzupełniła argumentację dotyczącą sformułowanych w skardze zarzutów.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy z dnia 22 lipca 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom, a także czy w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia skargi nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK.

2. Jak ustalił Trybunał, skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącej adwokat, który przedstawił stosowne pełnomocnictwo.

3. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – Izby Ogólnoadministracyjnej z listopada 2015 r. w sprawie jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia.

4. Trybunał stwierdza, że skarżąca dochowała trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej zastrzeżonego w art. 47 ust. 1 ustawy o TK.

5. W niniejszej sprawie skarżąca zakwestionowała art. 90 w związku z art. 95 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 95 ust. 4 w związku z art. 97 ust. 5 ustawy o Policji w związku z art. 3

ust. 2 i 3 uopl. Przepisy te stanowią odpowiednio:

„Na lokale mieszkalne dla policjantów przeznaczają się lokale będące w dyspozycji ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub podległych mu organów” (art. 90 ustawy o Policji);

„Decyzję o opróżnieniu lokalu mieszkalnego wydaje się także: (...) w przypadku zajmowania lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 90, przez policjanta lub członków jego rodziny albo inne osoby – bez tytułu prawnego” (art. 95 ust. 3 pkt 3 ustawy o Policji);

„Decyzję o opróżnieniu lokalu wydaje się w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w tym lokalu” (art. 95 ust. 4 ustawy o Policji);

„Przydział i opróżnianie mieszkań oraz załatwianie spraw, o których mowa w art. 91, 92, 94 i 95 ust. 2-4, następuje w formie decyzji administracyjnej” (art. 97 ust. 5 ustawy o Policji);

„2. Do lokali będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub podległych mu organów, do lokali będących w dyspozycji jednostek organizacyjnych Służby Więziennej oraz do lokali pozostających i przekazanych do dyspozycji Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Szefa Agencji Wywiadu, przepisy ustawy stosuje się, jeżeli przepisy odrębne dotyczące tych lokali nie stanowią inaczej.

3. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw regulujących ochronę praw lokatorów w sposób korzystniejszy dla lokatora” (art. 3 ust. 2 i 3 uopl).

Jako wzorce kontroli skarżąca wskazała art. 30, art. 71 ust. 1 oraz art. 75 ust. 1 Konstytucji.

6. Trybunał stwierdza, że skarżąca prawidłowo określiła przedmiot kontroli (art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK), wskazała, jakie konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK), a także należycie uzasadniła sformułowane w skardze zarzuty (art. 48 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK).

Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie o TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK, to – na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 4 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.